

ישראל גליצ'רין בעיניים חומות

(ראה שער)

"איפה אביך?" שאל ביושב, גובה חברת החשמל, שעמד בפתח דירת הגג בת חדר וחצי ברח' סוקולוב בתל-אביב. לשמע שא' לתו פרצה מינה כרוכי, כרוכ בלונדי יפה עיניים, בצחוק.

היא היתה רגילה לכך. מיום שנישאה מינה בעלת-השונה הירושלמית לצייר חובב כרובי, לפני שנה וחצי, לא זכתה לכינוי "גברת". הנערה דקת הגזרה, הנראית כבת 17, מתנהגת כבת 25 והינה באמת בת 21, גורמת להגמת גבות בתמיהה למראה טבעת הנישואין אין המזוהבת הרחבה שעל קמיצת ידה ה"שמאלית.

"זוהי זאת!" כשנגישה חברת גבע ל-הסרת טיפורה של מונית (העולם הזה 953) שאל הבמאי לארי פריש את שי אופיר, אחד מכוכבי הסרט אם מכיר הוא נערה יפה ויחד עם זאת מלבבת, שתשחק את בת ווגו בסרט. שי השיב ללא היסוס: "מינה כרוכי בי!"

ברגע שראה אותה פריש, הכריז: "זוהי זאת!" היא קיבלה את התפקיד מיד.

לא היתה זו הופעתה הראשונה של מינה בפני מצלמות הקולנוע. מאז סיימה את לימודיה כגוננת בבית-הספר בירושלים, עברה לתל-אביב, שם נישאה לחובב, אותו הכירה עוד בהיותו תלמיד בצלאל ירושלים — הס' פיקה מינה חומת-העין להופיע בכמה סרטים נים קטנים. קיבלה גם תפקיד קטן, כנערה בוכה בגובה 24 אינה עונה.

"זה היה נורא", נזכרת מינה. "כדי ליצור אפקט של דמעות, מוליפים, בדרך כלל, גלי צרין לעינים. אותה שעה לא נמצא גליצ'רין בסכיבה, נאלצתי להשתמש, תחת זאת בי שמן שערות. בכיתי כשבע שעות."

שכר העונג. גם בזמן הסרת טיפורה של מונית, לא רתחה מינה נחת. תפקידה בן החמש-עשרה דקות קולנועיות, בו אין היא מוציאה הגה מפיה — חייב אותה להופיע לצילומים בליל כפור אחד, בחולצת משי דקיקה, להתעלס עם שי, לבוש הכחור, כש"שיגיה נוקשות מקור. מספרת היא: "הדבר היחיד שחיימם אותי במקצת היה הרום ש"שתינו לפני כל צילום!"

כשאין היא מופיעה בסרטים או סרטונים, אוהבת מינה, העובדת לפי שעה במשרד הפרסום של בעלה, לצאת לדייג בירוקן, לא מזניחה, יחד עם זאת, את חובותיה כעקרת בית, רואה בבשול עבודה נעימה.

כשנסתיימו החודש, צילומי טיפורה של מונית, סיפר עליה לארי פריש: "כולנו קנאנו בשייקה, שהחזיק בורעותיו יצור

כוכבת כרובי
איפה אביך?

חמוד זה. אמרתי לו שלא מגיע לו כסף בעד הופעה כזו. להיפך, הוא צריך לשלם לנו בעד העונג!"

למה לא שוויצר

"תרגום בגוף הסרט." פעם היה המשפט הזה בגדר חדוש. כיום, הודות לשלוש חב' רות: ירושלים סגל, קן-פילם ופילם-טכניק, מקשטות המלים העבריות את החלק התחתון של התמונה בקרוב ל-90% של כל הסרטים המגיעים ארצה. נשכחו הימים שבהם היתה כתובת בצדו השמאלי של הבד מקדימה את (או מפאת אחרי) המתרחש על הבד. אולם פרט לערך השימושי הברור של התרגום שעל התמונה, הוא מספק לעתים קרובות קרן אור יחידה בסרטים משעממים. בסרט איטלקי המוצג השבוע בתל-אביב מתורגמת המלה רפרין כ"מניעה", פרוש המלה: פומון.

באותו סרט מאיצים בשחקנית שתחשוף את גופה בגוף רבים. זה הנהוג באיטלקית, אבל בעברית הדבר נשמע מוזר ביותר.

בסרט אמריקאי המלה סוויטר (אפודה) מתורגמת "מיועז". גם זו לטובה: המתרגם המשכיל יכול היה לכתוב גם "שוויצר". מדוע לא?

סרטים

חזרה אל המעיין

בת הנחר (פונטידי לאורנטיס, איטליה) נראית במבט ראשון ככתה של סילבאנה מא' נגנו מנשואיה הראשונים למר אורו. כמו ב' נהר פו שם, גם פה הפו מכיל הרבה בוך: חטא, טומאה, תאוות אפילות ומים לא מעט: שיח ללא סוף, ללא גבול, על חטא, טומאה ו' תאוות אפילות. אולם בהאורז המר הכל נעשה בהברקה שבחידוש, בעוד שבת הנחר נראה כפארודיה על הסרט הניאוריליטי הארוטי הראשון.

דבר יחירי שמח. גיבורת בת הנחר היא סופיה לורן, נערה מגודלת בשר, ששמה וחוזה הולכים לפנייה מרחק רב. בסרט היא מתאהבת בפוחח, מתמסרת לו ונישטת על ידו כשהיא מוסרת לו את תוצאת ההתמסרות: באמבינו, הנולד בהמשכו של הסרט טובע במי המדמנה.

בינתיים מבלה האב זמן מה בכלא, בעוד אשתו חיה ככלב. על קבר בנצ הקטן הם מת' פייסים. כל זה מאד משעמם. מאד לא אירוטי. הצופה יכול כמעט לראות את סילבאנה מא' נגנו מחייכת תוך שמחה לאיד. זה הדבר ה' יחירי השמח בסרט.

רגלים ת/תחזכות. הנערה במכנסיים הקצרים (לעתים בגרביים הארוכים), העומדת כשרגליה תחזכות / תחזכות במי הנחר, הפ' כה כמעט לסימן-היכר של הסרט האיטלקי, כמו שהאריה מסמל את מטרונולודוויג' מאיד והקיר המתמוטט את יומן כרמל.

הקורא הישראלי הנאור יוכל לראות ב' עמוד זה סידרה שלמה של בנות-נהר אלה. ה' ראשונה היא, כמוכן, סילבאנה מאנגנו, בה' אורז המר. השניה אף היא קלה לזיהוי: סר' פיה לורן, בבת הנחר. הרביעית קשה קצת יותר: השחקנית האיטלקית החדשה-יחסית אלוה מארטינלי, ביצירה לה ראיזה.

השלישית היא — — — ! לא, טעית בני' חוש: איטלקיה זו נולדה בתל-אביב. כדי ל' הוכיח שאפשר לייצר אורז מר גם בארץ, צר' לום צלם העולם הזה את הרקדנית כרמלה גול' דברג (שערי העולם הזה 806 ו'907) בשטח מתאים ליד כפר אזור. הביום ארך שלוש שעות. התוצאה: תמונה זו ושפעת קלה.

הפצצה הגדולה

פריצי הסכרים (אטושיאסד' בריטיש' פאטי, אנגליה). בא להנציח, לשבועות מספר, את מעשיו של מהנדס בריטי בשם בארנס האליס, שהגה תוכנית שטנית וגאונית כא' חת: לפוצץ את סכרי הנהרות מוהנה ואדאר, בעצמ הרוהר, להצוף שטחים עצומים במים לגרום בכך נזק לתעשייה הגרמנית הכבדה. **ממפרמנט לפצצות.** פיצוץ כזה הצ' ריך לא רק פגז מסוג מיוחד (פגז עגול ש' גורק מגובה של 17 מטר אל המים, החליק על פניהם וגרם ללחץ-מים שהרס את הסכר) — אלא גם צחת טייסים נועזים. הצחת, יודע כל מי שההיסטוריה של המלחמה לא נשכחה מלבו, נמצא, והפעולה בוצעה בהצ' לחה. סמל היחידה מראה מאו, סכר מופצץ ואת סיסמת המלך לואי ה-15: "אחרינו — המבול!"

הדמויות, החל ממיקל דרגייב (בתפקיד

ערמילריה אי

אחת. הסיבה ההגיגית היחידה לכך היא ש' אין לו קשר רב עם סיפור המעשה.

בקצרה

המשמרה כאה לפגישתה. סרט גני בים ושודדים. עשוי במומחיות, על פושע המנסה — ומצליח רק במאורח — לחזור בתשובה. טוני קרטיס.

בתנופת הקטיפה. שיחזור קולנועי של אחד ממקרי הרצח-מתוך-קנאה המפורס' מים ביותר בדברי ימי אמריקה, בו היו מעורבים שני גברים ואשה אחת מן החברה הגבוהה ביותר. ריי מילנד, ג'ון קולינס.

בנות השמן. שתי נשים מנסות לרצוח גבר. ורה קלוו, סימון סיניורה בסרט ה' מתח המעולה ביותר שהופק עד היום. ה' במאי: אוני ג'ורג' קלוו.

בשופר הנה
מאת
בנות השמן